Увечері, коли ти остаточно, здавалося б, вирішив лишитися вдома, накинув халат, сидиш після вечері за освітленим столом і взявся за таку роботу чи таку гру, після якої зазвичай лягаєш спати, коли погода за вікном така похмура, що виходити з дому й на думку не спаде, коли ти прочапів за столом уже так довго, що, якби зараз устав і пішов, непомалу всіх здивував би, коли вже й на сходах темно, і вхідні двері внизу замкнені, а ти, попри все це, зненацька невдоволено підводишся, міняєш халата на піджак, відразу виявившись одягненим для вулиці, заявляєш, що маєш вийти, й, хутко попрощавшись, так і робиш, чим викликаєш у домашніх більше чи менше — залежно від того, наскільки поквапно ти причинив за собою двері, — роздратування, коли надворі ти опановуєш себе й усе твоє тіло відгукується на цю вже неочікувану свободу, яку дістало від тебе, особливою жвавістю, коли відчуваєш, що одним цим рішенням мобілізував усю свою рішучість, на яку тільки здатний, коли виразніше, ніж будь-коли, усвідомлюєш, що маєш-бо більше снаги, ніж потреби, щоб легко здійснити й витримати щонайрізкішу переміну, й коли ти поквапно простуєш отак довгими вулицями, тоді на цей вечір ти цілком забуваєш про власну сім'ю, вона стає чимось ілюзорним, а сам ти набуваєш надзвичайно чітких, різко окреслених рис і, щосили підганяючи себе, підносишся до свого істинного образу.

Ще виразніше все це відчуваєш, коли такої пізньої вечірньої пори навідаєш товариша — поглянути, як ведеться йому.

(Переклав Олекса Логвиненко)